



Φασουλῆς και Περικλέτος,
ο καθένας νέτος σκέτος.

Φ.—'Ετ ντίκτου έστι' δρίμπιλε έτ βίζου, Περικλέτο,

Π.—Τι λέσ, βρε ἀφιλότιμε;

Φ.— 'Εσύ καταλαβέ το.

Σοῦ λέγω πῶς ο κύριος Πρωθυπουργὸς τοῦ χράτους
μὲ ἀγρυπνίας διαρκεῖς και πόνους ἀκαμάτους
ποθῶν 'στὸ ἰσοξύγιον νὰ φέρῃ πλέον πέρας
και μελετήσας δι' αὐτό και νύκτας και ἡμέρας
κι' ὑπολογίζων και μετρῶν ἡσύχως και ἀψόφως
και δαπανήσας ἔλαιον πολύ κι' ἀεριόφως
και ἀριθμοὺς ἐπ' ἀριθμῶν παντοδαπῶν προσθέσας
κι' ἐκ τούτων πάλιν, Περικλῆ, δλίγους ἀφαιρέσας,
συλλογισθεὶς τὰ ἔξοδα και τὰς προσόδους πάσας
και διαιρέσας ἔπειτα και πολλαπλασιάσας,
ἐγκύψας δὲ και 'στῶν τριῶν τὴν μέθοδον ἀτρύτως,
δι' ἡς, δοθέντων δῷ γνωστῶν, εὐρίσκεται δ τοίτος
κι' εἰς δέκατα κι' ἑκατοστὰ καθώς κι' εἰς ἄλλα τόσα,
ὅπου σαστίζει τὸ μηαλό και σταματᾷ ἡ γλῶσσα
κι' ἰδρωτα στάζων, Περικλῆ, πολὺν ἐκ τῶν κροτάφων
κι' ἀκαταπαύστως ἀριθμοὺς ἐπὶ τοῦ χάρτου γράφων
και ταῦτι μὲν προσθαφαιρῶν κι' ἔκεινα ἔξαλείφων
και σκυθρωπάζων και μοχθῶν κι' ὁρθοφρονῶν και

[νήφων,
'στὸ κάτω κάτω τῆς γραφῆς κατώρθωσε κι' εὐρῆκε
πῶς μιλιούντα τέσσερα περίσσευμα ἔβγῆκε.

Π.—Θαῦμα ἴδεσθαι, Φασουλῆ...

Φ.— Κι' ἀκούειν και πιστεύειν
και ὅμιλειν περὶ αὐτοῦ καθώς και ρητορεύειν.

Π.—Μὰ πῶς τὰ ἐκατάφερε, βρε Φασουλῆ;

Φ.— Εὔκόλως,
καθὼς τὸ ξέρεις δὰ και σύ κι' ἐγώ κι' δ κόσμος δλος.
Πέντε 'στὸ λάδι, Περικλῆ και δέκα εἰς τὸ ξύδι
κι' ἔτσι πηγαίνει λέωντας...

Π.— Τι λέσ, μωρὲ κασσίδη;

Φ.—Μπορεῖς και σύ, βρε Περικλῆ, περίσσευμα νὰ βγάζης,
δταν μονάχος μὲ τὸν νοῦ μετρᾶς και λογαριάζης
και δν κανένας ζεύστερα πετνάρα δὲν σοῦ δίνη.

Π.—Κι' δν δῷ ἑκατομμύρια προσθέσω παραπάνω,
κερδίζω τάχατε μ' αὐτὸ δι' λέγεις δτι χάνω;

Φ.—Οὔτε κερδίζεις, ἀδελφέ, ἀλλ' δμως ούτε χάνεις
και δῷ ἑκατομμύρια και εἶκοσι δν βάνης.
'Κού νὰ εὐχαριστηθῆς και διόλου μὴ σὲ μέλη...

καθένας τὸ περίσσευμα τὸ κάνει δσο θέλει.

Π.—Κι' δν ἔλλειμα, βρε Φασουλῆ, τὸ πλεονάζον φέρῃ;

Φ.—Ηῶς θάργη μόνον ἔλλειμα καθένας μας τὸ ξέρει,
ἄλλα ἔσν σὰν φρόνιμος δὲν πρέπει νὰ λυπῆσαι,
διότι μὲ περίσσευμα ἐπίστευες πῶς εἰσαι.

Δὲν ώνειρεύθης πώποτε εἰς τῆς ζωῆς τὸ ρεῦμα,

ποτέ σου δὲν ἐνόμισες ἀλήθειαν τὸ ψεῦμα,
ποτὲ δὲν εἴπες κατὰ νοῦν «ἄν εἰχ' αὐτό κι' ἔκεινο,
βεβαίως ἄλλος δινθρωπος θὰ ἥθελα νὰ γίνω
κι' αὐτὸς δ ἄλλος δινθρωπος θὰ ἥτο σάν κι' ἐμένα,
μὲ μοῦτρο μπεχλιμάνικο και χέρια βιδωμένα;»
Ποτέ σου μυθιστόρημα δὲν διάβασες, μαγκούφη
κι' ως χρυσαλλίς δὲν ἔτρεξες εἰς τοὺς λειμῶνας κούφη
και ἀναστάσεις φοβερὰς δὲν είδες τευθνεώτων
και πλάσματα ίδανικὰ ίδανικῶν ἔρωτων;
Και δταν κόρουν τὰ χαρτιὰ τῆς τράπουλας οἱ ἄλλοι,
ποτὲ δὲν σοῦ ἐπέρασε ίδεα 'στὸ κεφάλι,
πῶς ἀν 'στὰ σ ὁ τ α ἔβαζες και σὺ κανένα πόντο,
ἡ ὥρα σου δὲν θάφευγε ἀδίκως εἰς τὸν βρόντο
και πῶς θὰ ἐμουφλούζευες γιὰ μιὰ στιγμὴ τὸν πάγκο
κι' οὗτ' ἔνα κάν δὲν θάφινες εἰς τὸ τραπέζι φράγκο;
Κόσμο ποτὲ δὲν ἔπλασες μὲ κυανοῦς σαπφείρους,
μὲ σπήλαια τῆς Καλυψοῦς, μὲ μῆρα, μὲ ζεφύρους,
μὲ ἀρμονίας ψηλὰς μουσικωτάτου μέλους
και μὲ χαρέμια, Περικλῆ, ἀπὸ Σπανοὺς Σεμτέλους;
Ποτέ σου δὲν ἀνέπλασες τοιαύτας ἀπολαύσεις
και δὲν σοῦ ηλθε κατὰ νοῦν ἀργότερα νὰ κλαύσῃς,
ἀλλ' αἰωνίως σκέπτεσαι πῶς διάβολο θὰ ζήσῃς
και πῶς θὰ φᾶς και πῶς θὲπιῆς και πῶς θ' ἀποπατή-

[σῆς]

Π.— "Αχιτέτοια πράγματα κι' ἐγώ πολὺ συχνὰ θυμοῦμαι,
ἄλλα μὲ τοῦτα τίποτα ποτὲ δὲν ὠφελοῦμαι
και δσα συλλογίζομαι εἰν' δλα παραμύθια
και τὰ σκορπίζει σὰν ἀφρό δ ἀτιμη ἀλήθεια.

Φ.— "Ε! τέτοιο είναι, Περικλῆ, καθὼς καταλαβαίνω
και τοῦτο τὸ περίσσευμα τάναθεματισμένο.
Κι' αὐτὰ τὰ ἰσοζύγια ποῦ βγαίνουν 'στὴν Ἑλλάδα
και οἱ μεγάλοι ἀριθμοὶ ποῦ βλέπεις 'στὴν ἀράδα
είναι ρωμάντσο μοναχὰ ἡ μία δπτασία
ἀπὸ ἔκεινας ποῦ γεννᾶ συχνὰ ἡ φαντασία
και γράφονται και λέγονται κάθε καινούριο χρόνο
γιὰ ἔναν τύπο, Περικλῆ και γιὰ κουβέντα μόνο,
γιὰ νὰ θαρροῦς πῶς θὰ γενῆ αὐτὸ ποῦ δὲν θὰ γένη
και νάναι ἡ καρδοῦλα σου κατευχαριστημένη.

Π.—Λοιπὸν εἰς τὸ περίσσευμα δ κόσμος δὲν πιστεύει;

Φ.—Νοῦλα κι' ἀέρας μοναχὰ θαρρῶ πῶς περισσεύει
κι' ἐντὸς δλίγου θὰ γενῆ πασίγνωστον και δῆλον
πῶς στὴ φτωχὴ καμποῦρα μου θὰ περισσεύσῃ ξύλον.

Π.—Καλὰ ποῦ τὸ κατάλαβε τὸ ἀτιμό σου μάτι...
"Ορσε λοιπὸν ἐκ περισσοῦ τρεῖς ματσουκιαῖς 'στὴν

[πλάτη]